Homilia

en la celebració eucarística per les festes quadriennals de la Mare de Déu de la Roca de Mont-roig del Camp. 1 de setembre de 2024

Molt estimat poble sant de Déu. Benvolgut Sr. Rector. Benvolgut Consell i membres de la Parròquia que teniu cura d'aquesta festa. Benvolgut Sr. Alcalde i Regidors,

És un goig per a mi poder estar present en aquestes festes quadriennals de la Mare de Déu de la Roca, precisament en el dia de la baixada de la imatge des de la secular ermita fins a l'església parroquial. Aquestes festes quadriennals les vau iniciar l'any 1989, precisament amb motiu de la coronació canònica de la imatge.

La vostra participació i interès és un signe de la vostra fe i mostra la devoció que teniu per la Mare de Déu, invocada secularment sota el títol de la Roca. Avui, i tots aquests dies, fins el diumenge vinent, dia 8 de setembre, que tornareu a pujar la Mare de Déu a la seva ermita, han de ser per a tots vosaltres dies de goig i de trobada familiar i festiva. Es tracta d'un encontre festiu en què, a redós de la Mare de Déu, podeu viure la fe i experimentar l'Església, la parròquia, com la llar de la fraternitat cristiana. Poseu-hi tot el que pugueu per la vostra part! I procureu també que aquesta tradició, aquesta fe i l'emoció que porteu al fons del vostre cor les sapigueu transmetre a les noves generacions.

Avui, aquesta diada de la baixada de la Mare de Déu coincideix amb la Jornada de pregària per la cura de la creació que, per voluntat del papa Francesc, d'un temps ençà es fa el primer diumenge de setembre. Aquí a Mont-roig no podíem trobar millor ocasió. El santuari-ermita de la Mare de Déu de la Roca és un indret espectacular i únic declarat Espai d'Interès Natural, on hi conflueixen en equilibri natura, paisatge, fe, història i llegendes, un paisatge inesperat format per roques vermelles del triàsic, de 250 milions d'anys. El color vermellós de la muntanya ha donat nom al mateix poble. El pas dels anys ha conformat aquest indret natural amb formes espectaculars, molt fotogràfiques i d'una bellesa incomparable. És també un indret present a l'obra de diversos artistes, entre els quals cal destacar Joan Miró, català universal vinculat amb Mont-roig.

Aquest equilibri entre natura, paisatge, fe i història… ens ha d'ajudar a tenir cura d'aquest llegat que eleva l'esperit i ens ajuda a ser homes i dones de fe, d'esperança en Jesucrist, de pau envers els altres i, també, amb el nostre entorn. Vetllem perquè aquest llegat el puguem transmetre a les generacions joves. És un deure que tenim.

Anem ara al contingut de la Paraula de Déu, pròpia d'aquest diumenge. Habitualment, a l'Evangeli, els fariseus i els mestres de la llei, els qui es consideren representants i guardians de la veritable fe, hi apareixen per controlar les paraules i les accions del

Mestre de Galilea. En aquesta ocasió, els fariseus critiquen Jesús i els seus deixebles per no rentar-se les mans abans de dinar, transgredint una tradició i fent-se impurs als seus ulls. La resposta de Jesús és eixordadora: «Hipòcrites, amb raó Isaïes va profetitzar sobre vosaltres: Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi.»

En el món grec, l'hipòcrita és l'actor, el que fa un paper, el que porta una màscara. ¿I per què alguns fariseus i mestres són acusats d'actors per Jesús? Perquè amb els seus llavis diuen una cosa, però en els seus cors en viuen una altra; s'aferren a una petita regla per fora, però no hi ha amor en els seus cors. Semblen piadosos i devots, però per dins són malvats, sense misericòrdia.

Les paraules més dures de Jesús a l'Evangeli són precisament contra els que es mostren com a creients però després en realitat no ho són; els qui utilitzen la religió i el nom de Déu per al benefici propi, per atreure suports socials, per mostrar-se com a creients i dignes de confiança, però que amb les seves opcions de vida són escàndol per als qui sincerament volen seguir Déu.

De què serveix observar totes les tradicions i normes, fins i tot les més petites i insignificants, si això només serveix per mostrar als altres un sentit de superioritat religiosa i potser convertir-ho en motiu d'orgull, judici, condemna, sense, per altra banda, estimar profundament el que es professa amb els llavis?

De què serveix dir-se cristià perquè es va a missa tots els diumenges, se segueix la norma per la norma, s'observen totes les disposicions litúrgiques, es coneixen tots els rituals sacramentals a la perfecció, si això només serveix per jutjar, per criticar, per sentir-se millor que els altres?

Aquesta és precisament la hipocresia de la fe: quan la vida religiosa es redueix al compliment d'unes regles que no toquen el cor ni la vida real, i la vida religiosa es converteix en una sèrie limitada en el temps d'uns pocs gestos religiosos, però no es converteix en una sentida opció de vida.

Però també hi ha la banda contrària, els qui redueixen la fe a dos o tres preceptes per tranquil·litzar la consciència i sentir que ja han complert: anar a missa un cop l'any, una almoina ocasional, un senyal de la creu a corre cuita, encendre un llantió de tant en tant… i llestos. Són aquells que diuen, jo i Déu ja ens entenem, no necessito que ningú em digui què he de fer; tot això són coses de gent gran, ara no tinc temps; potser més endavant… En el fons, no hi ha una inquietud religiosa. Per aquests, Déu no interessa.

Ambdues posicions són el resultat de la indiferència. Els primers s'han acostumat a viure la religió com una pràctica externa o una tradició rutinària, que no toca el cor. Els

segons no és que hagin pres la decisió d'apartar-se de Déu, però de fet llur vida se n'ha anat allunyant.

És evident que aquestes actituds es deuen a la manca de cura de la vida interior: només si començo a baixar dia a dia al meu cor podré reconèixer les meves tendències fosques, els sentiments i pensaments negatius als quals dono cabuda o que em condicionen en les meves accions, descobrint que tinc necessitat de Déu i del seu perdó.

Perquè, què és el que realment fa que la persona sigui impura, és a dir, no disponible per a Déu? Les coses que surten del seu cor. Per això, Jesús no s'oposa a la Llei, sinó que l'aprofundeix, va a l'arrel del mal: el cor. Jesús va venir a canviar els nostres cors per mitjà del do de l'Esperit Sant en nosaltres, que ens transforma, ens canvia, en la mesura que preguem i lluitem contra les inclinacions errònies. La nostra vida no canvia posant normes, renovant la casa, canviant de look... només canvia si canvia el nostre cor, i només Déu pot canviar el nostre cor! I llavors serem lliures per estimar i per afrontar qualsevol situació, fins i tot la més dolorosa.

Molt estimats i estimades. La Mare de Déu ens és exemple sublim del que estem dient. Ella sempre estava disposada a fer la voluntat de Déu i a estimar a mans plenes perquè tot el que feia li sortia del cor, un cor net i pur per estimar i afrontar qualsevol situació, fins i tot el mateix escàndol de la creu del seu Fill.

Jesús realment va venir a la terra com un home, i no va representar un paper. La nostra fe ens ensenya que Ell, com a veritable home i veritable Déu, va voler ensenyar a la humanitat que Déu no és una sèrie d'accions exteriors momentànies, sinó una elecció profunda que canvia la vida real d'un i el món real.

Germans i germanes, Jesús vol realment que siguem lliures, plenament responsables davant Déu i davant els nostres germans, amb plena consciència de les nostres accions i opcions. Jesús va venir a donar-nos l'Esperit Sant, per superar la nostra incapacitat d'estimar, per superar aquestes contradiccions que tenim al cor.

Tots necessitem deixar-nos guarir, transformar per Déu, per estar veritablement disponibles per a Ell. A això vol portar-nos Jesús. Això és el que va venir a fer, com ens va prometre: Us donaré un cor nou, posaré un Esperit nou dins vostre.

Que santa Maria, sota l'advocació de la Roca, tan venerada aquí a Mont-roig, ens ajudi i intercedeixi per nosaltres per tal que, després d'aquestes festes quadriennals celebrades en honor d'ella, el nostre cor quedi renovat i el nostre esperit ens faci anar pels camins de Déu, tot i les moltes contradiccions de la nostra vida. Amén.